Ч. 39. Субота 4 марта (19 лютого) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи делеґацийні. — Спір між Італїєю і Туреччиною.

Спір між австрийскою і угорскою делеґациєю з приводу умови управи маринарки з угорским мінїстерством торговлї в справі достав для будови дреднавтів формально закінчений. Австрийска делеґация на засїданю 28 лютого с. р. ухвалила без дискусиї резолюцию христ.-соц. делеґата Штайнера, приняту попередного дня войсковою комісиєю і на тім справа покінчила ся. Говорять, що таке здержане становище заняла австрийска делеґация тому, бо дістала приватно запевненє, що ґр. Монтекуколї незабаром уступить. На уступленє команданта маринарки натякає також статя „Reichspost“.

В угорскій делеґациї на вторковім засїданю поставлено внесенє, щоби з ухвалою войскових кредитів здержати ся аж до хвилї, коли справа достав буде дефінїтивно полагоджена. Але се внесенє упало і войскові кредити ухвалено.

Загальне невдоволенє викликує факт, що ґр. Монтекуколї не явив ся особисто в делеґациях для виясненя справи.

Делеґацийна сесия мала покінчити ся в суботу сего тиждня. Однако з огляду на те, що мінїстер війни хоче бути присутний на засїданях обох делеґаций, австрийскої і угорскої, засїданя австрийскої делеґациї будуть тревати від нинї лиш до 2 год. по пол. З сеї причини неможливо, щоби делеґациї сеї суботи могли покінчити ся. Також християньско-социяльні делеґати заявили, що з початком слїдуючого тиждня мусять вернути на день до Відня, отже делеґацийна сесия, котра мала покінчити ся в суботу сего тиждня, протягне ся мабуть до половини слїдуючого тиждня.

Зараз по скінченю делеґаций мінїстер заграничних справ ґр. Еренталь бере двомісячну відпустку, яку перебуде в Абациї. Ся відпустка стоїть в звязи з станом здоровля мінїстра. Підчас відпустки ґр. Еренталя мінїстерством заграничних справ буде управляти маркґраф Паллявічінї, австрийский амбасадор в Царгородї, якого на той час заступить бар. Міллер, секцийний шеф в мінїстерстві внутрішних справ.

Несподівано вибух спір між Італїєю і Туреччиною, взглядно Анґлїєю в справі Тріполїсу. Італїяньска праса вже від довшого часу енерґічно виступає против турецкого правительства в Тріполїсї, впевняючи, що тамошні власти виступають ворожо против Італїї. В однім випадку аренду сїркових покладів, котра була в руках Італїянців, віддано — мимо менше користної оферти — Американцям. Також в кількох инших випадках турецкі власти виявили свою неприхильність до Італїянців. Італїяньска праса впевняє, що навіть на улицях юрба накидає ся на Італїянців, а полїция глядить на се байдужно.

„Giornale d'Italia“, один з найповажнїйших італїяньских орґанів, пише: Положенє в Тріполїс щораз поважнїйше. Ґенеральний конзуль одержав алярмуючі вісти, що положенє Італїянців стало ся просто небезпечним, а повага Італїї вимагає їх охорони. Все звертає ся против нашої італїяньскої кольонїї, а сам турецкий ґубернатор явно показує погорду Італїянцям.

На повагу ситуациї звертає увагу льондоньский „Daily Graphic“. Він пише: О скілько можна вірити чуткам, Европа стоїть перед новим злочинним замахом з боку одної держави. Італїяньске правительство уважає теперішну хвилю за відповідну до здїйстненя своїх далеких аспірацийй в Тріполїс. Чутка ся має потвердженє в цїлій поведїнцї італїяньскої праси. Італїяньскі ґазети заєдно описують фантастичні терпіня Італїянців в Тріполїсї. Однак коли розглянутись у справі, то можна переконати ся, що в тих статях нема анї слова правди.

---

29)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

— А як ви називаете ся? — спитав цїсар, обертаючи ся до одної з дам.

— Де Неріґор.

— Кілько літ маєте?

— Двацять.

— Ви страшенно худі і маєте червоні лікті. Панї Боамезон, як довго будете ще носити ту сиву сукню і червоний турбан з брилянтами?

— Я перший раз нинї взяла ту одїж, найяснїйший пане.

— Недавно мали ви отже зовсїм подібну, она мене вже знудила. Не хочу єї більше бачити. Пане де Реміза, я визначив вам високу річну платню. Длячого не видаєте гроший?

— Менї, найяснїйший пане, не лишає ся нї один су.

— Ви перестали держати повіз. Я не плачу вам на те, аби ви гроші складали в банку, лише аби вам дати можність елеґантно виступати. Справте собі знов повіз і конї, заки ще верну до Парижа. — Жіно, ви урвителю, ви знов ґрали в карти і програли.

— Таке погане щастє, найяснїйший пане — відповів ґенерал. — Чотири рази по черзї вийшов ас.

— Ви як дитина, Жіно; не знаєте вартости гроший. Кілько ви завинили?

— Сорок тисяч, найяснїйший пане.

— Отже підіть до Лєбрена, нехай вам що порадить. Ви-ж були також під Тульоном.

— Найсердечнїйше дякую, найяснїйший пане.

— Так, так, ви і Рап найбільше розпущені дїти в цїлої армії. Але одно випрошую собі, а то, аби ви не ткнули більше карт. — Панї Пікар, ви знаєте, що я не люблю витятих суконь; навіть у хороших женщин нї, а у вас то просто обридливо. Відходжу до себе, Йосифино. За пів години можете прийти за мною; перечитаєте менї дещо, заки засплю. Я нинї утомлений і прийшов лиш на ваше жаданє, аби вам помогти приймати гостий. Ви можете тут лишити ся, пане де Лявâль. Коли буду потребувати, пришлю за вами.

Всьо аж лекше відотхнуло, коли за Наполеоном замкнули ся двері. Знов розпочала ся весела і свобідна розмова, знов зашелестїли карти, так само як перед тим, заки він прийшов приймати гостий.

XVI.

Бібліотека в Ґробоа.

І так оповіданє про дїяльність і спосіб житя Наполеона зовсїм притемнили мою власну нецїкаву історию. Як все і всюди єго могуча і сьвітла стать вибивала ся на перше місце, так як всходяче сонце, при котрім гасне сьвітло звізд і місяця. Майже так виглядає, немов би я умисно ужив мого оповідапя на то, аби списати перші і найживійші враженя, які я відчув на вид того чоловіка. Але тепер розкажу про конець моєї нічної пригоди в згаданій хатї на трясависку, який все таки заслугує на згадку. Бодай я не забуду до смерти тої дикої погонї за Туссаком.

Знов минуло два дни від часу принятя у цїсаревої і лишав ся ще тілько один день до реченця, який дав цїсар Сибілї, аби зловити Туссака і увільнити єї судженого. Правду кажучи не богато менї залежало на увільненю того трусливого чоловіка, котрого хороше лице видавалось менї тепер маскою єго підлої вдачі. Але я щиро був прихильний відважній і добрій дівчинї і з серця бажав, аби їй удало ся перевести, що задумала. І тому я з мішаними чувствами повитав Сибілю, коли она пізно по полудни вступила в товаристві ґенерала Саварі'ого до моєї невибагливої комнатки. Один погляд на єї почервонїлі лиця і блискучі очи сказав менї, що она чує ся певною свого успіху.

— Отже, своячe Люї, що я вам сказала? Я вислїдила єго і приходжу просто до вас, аби жадати обіцяної помочи.

— Панна Бернак стоїть при тім, аби не брати нїяких вояків до помочи — сказав Саварі здвигаючи плечима.

— Нї, нї, то неможливо — крикнула живо. — Мусимо поступати осторожно і хитро; вояків побачив би він здалека і утїк би, та найшов би таке місце, де нїхто не відкрив би єго. На то не можу я згодити ся, бо час дуже наглить.

Дальше пише льондоньска ґазета, що Італія не має причини побоювати ся перешкод з боку своїх союзників Німеччини і Австриї, а Росия і Франция також поводять ся невтрально, бо мають подібні інтереси в Персиї і Марокку. Однако анґлійска опінія не позволить, щоби анґлійске правительство поводилось рівнодушно і не стерпить грабежи, доконаної в Туреччині.

Італіяньский міністер заграничних справ Сан Джуліяно звернув ся до міністра маринарки з запитом, чи одна ескадра може бути за кілька днів готова до виїзду. Міністер дав рпитакуючу відповідь.

Новинки.

Львів, дня 3-го марта 1911.

— **Іменованя.** Буковиньский президент краю іменував Спірідіона Мотренчука, повітового ветеринаря при старостві в Градци, повітовим лікарем при політичних властях на Буковині і перенїс ветеринаря Остапа Бородиєвича з Вашковець до Застани.

— **Розписанє виборів.** Вибори до львівскої ради повітової розписані для громад сільских (12 членів) на день 4 мая; для громад міских (2 члени) на 8 мая; для найвисше оподаткових в катеґориї промислу і торговлї (2 члени) на 10 мая а для більшої посїлости на 12 мая с. р.

— **Вислїд конкурсу на памятник Шевченка.** З Києва доносять, що з надісланих до обєднаного комітету при київскій міскій управі 43-ох проєктів присуджено другу премію Балявіньскому а третю знаному в Галичинї молодому україньскому різьбареви М. Гаврилкови у Львові. Першої нагороди не признано нікому. В склад жірі, яка рішала про конкурс, входять: С. Васильківский, І. Їжакевич, Ф. Красицкий, В. Кричевский, В. Николаєв, І. Репін, С. Святославский, А. Сластьон, Іван Труш, Н. Біляшевский, О. Грушевский, проф. М. Грушевский, І. Дяков, М. Коцюбиньский, М. Лисенко, О. Левицкий, Ф. Лизогуб, В. Науменко, А. Русов, Квятковский і І. Щітковский.

— **З'їзд повітових маршалків** радив з початком сего тиждня у Львові в присутности кравого маршалка ґр. Ст. Баденїя. Наради вели ся над емеритальним уставом повітових урядників, над справою факультативного відроблюваня шарварків в натурі і над справою безпроцентових задатків повітам на будову доріг. В справі доріг ухвалено просити краєвий Видїл, щоби взяв під розвагу справу затягненя 20 міліонової позички на запомоги повітам на будову мурованих доріг.

— **Католицизм в Росиї.** Перед кількома днями прибув до Москви урядник „для окремих поручень" при департаменті для чужих віроісповідань, щоби провірити там справу католицької пропаґанди. Відвідав оо. Миколу Толстого і Михайла Сторожева, що перейшли на католицизм. З Сторожевим, що мешкає при католицкій церкві, урядник розмовляв дуже довго і докладно випитував ся, в якій мові відправляє ся богослуженя. Відтак предложив обом сьвященикам вернути назад до православної церкви. Толстой заявив, що перейде, але поставив кілька услівій, серед котрих на першім місци стоїть домаганє одержати дозвіл свобідно згадувати імя папи в богослуженю. На се делєгат, очевидно, не згодив ся. Мимо неприхильного становища уряду католицизм в Росиї ширить ся. В Москві перейшли на католицизм представителї знаної родини Абрікосових, два брата Абрікосові, з котрих один є доцентом московского унїверситету. В звязку з католицкою пропаґандою в Росиї стоїть також подорож і заходи делєґата старообрядців о. Волощука в Римі.

— **Убийчий замах і самоубийство.** Вчера подали ми звістку, що рущникар 15 пп. Отто відобрав собі житє вистрілом з бравнїнґа. Самоубийство се представляє ся трохи инакше, як то в першій хвили здавало ся. Отто заким сам відобрав собі житє постановив був позбавити житя ще й другу людину, Катерину Кохановску, доньку возьного гал. Каси ощадности, в котрій любив ся без взаимности. Вже перед кількома тиждями грозив її смертию і за ту погрозу дістав ся до арешту. Як звідтам видобув ся, не знати; досить, що побіг до купця Зонненшайна і виповичив від него 2 бравнїнґи нїби для якогось офіцира. Звідтам пішов він просто до помешканя панни Кохановскої і казав єї викликати. Не почуваючи нїчого злого Кохановска вийшла, а Отто поговоривши кілька слів з нею стрілив кілька разів до неї і втік до „тирольского" готелю. Кохановска зранена в праве рамя і в двох місцях в черево мала ще на стілько сили, що поїхала дорожкою до шпиталю. Отто забігши до готелю вислав кельнера по судову воду, а заки той вернув, стрілив до себе в голову і небавком помер.

— **З Тов. „Дешевої Кухнї" в Перемишли.** З початком шкільного року 1910/11 заснував ся в Перемишли комітет, що поставив собі за цїль основанє „Товариства Дешевої Кухнї" для убогих учеників україньскої ґімназиї в Перемишли. Заходи сего комітету, в якого склад увійшли директор Андр. Алиськевич, яко толова, та К. Авдиковичева, О. Авдикович, Д. Коренець, З. Гамчикевичева, Ів. Ворис, др. Т. Кормош, М. Дмоховска, Р. Гамчикевич, о. О. Мартинович, О. Коренцева, Р. Дмоховский і о. М. Подолиньский, увінчали ся гарним успіхом. Громаданьство перемиске і доохрестне не відказало комітетови своєї підмоги; жертви наплили доволї обільно і 15 падолиста м. р. отворено при ул. Глиняньскій „Дешеву Кухню", в якій ученики за дуже низькою оплатою або і зовсім безплатно одержують снїданє і обід.

Звіт касовий сеї інституциї за час від основаня до 15 лютого 1911 р. був такий: жертви (подрібно виказані в „Перемискім Вістнику" і в друкованім звіті) виносили разом 1974·05 К, ученицї лїцея з представленя на сю цїль устроєного зложили 75 К, з концерту в честь Грінченка і вечерка ґімнастичного в ґімназиї було 140 К 50 сот., так що приходи виносили разом 2989 К 47 сот.

Основанє „Дешевої Кухнї" коштувало 307 К 18 сот., а єї веденє по день 31 сїчня 1911 р. 1029 К 55 сот., так само сальдо дня 15 лютого було 1652 К 74 сот.

Веденє кухнї по 31 сїчня 1911 р. стояло 1029 К 55 сот., з пожертвованих для „Дешевої Кухнї" натуралїв видано за 60 К, ученики по 31 сїчня заплатили 608 К 76 сот. Додано до оплати учеників 480 К 79 сот. за 68 днїв харчованя, або 7 К 7 сот. денно.

Пересїчно харчувало ся 55 учеників денно; до кождого ученика доплачувано отже денно 13 сот.

В лютім харчує ся 61 учеників (з тих 40 має снїданє і обід, а 20 лиш обід), 3 є безплатно, 3 платить по 3 К місячно, 2 по 5 К місячно, прочі же платять за обід денно по 20 сот. за снїданє 4 сот.

Від 15 падолиста 1910 до 15 лютого 1911 видано 5160 обідів і 3360 снїдань. По затвердженю властями статута перші загальні збори Товариства вірбули ся дня 24 лютого. Основателї Товариства надіють ся, що перемиске і доохрестне громадяньство вступлять в члени нового Товариства, та зволять і на будуче пособляти тій інституциї, якої пекучу потребу давно вже всї відчували (вкладка членьска виносить на рік 3 К). Всякі жертви, хотяй би і найдрібнїйші, треба складати на руки дир. укр. ґімназиї Андрія Алиськевича, або на книжочку „Рускої Щадницї" в Перемишли ч. 6783, або до пушок розміщених по перемиских склепах.

— В такій справі сорок людий не значить більше як трех — сказав Саварі. — Я в ніякім случаю не брав би богато людий. Вам чейже ще хтось обіцяв поміч, поручник...

— Поручник Жерар від гузарів.

— Дуже добре. Нема хоробрїйшого офіцира в цїлій армії як поручник Еріен Жерар. Ми три, пане де Лявалль, дамо собі раду зі всїм.

— Я на ваші прикази.

— А тепер скажіть нам, панно Бернак, де укриває ся Туссак?

— В червонім млинї.

— То неможливо, пані, ми там переглянули кождий куток.

— Коли ви там були?

— Перед двома днями.

— Отже він зайшов там пізнїйше. Знаю одну дівчину, називає ся Жанна Порбаль; то єго любка. Від шїстьох днїв слїджу єї. Вчера закрала ся она з кошем повним вина і овочів до Червоного млина. Нинї цїле передполудне вартувала і розглядала ся по околици та сильно лякала ся, коли де побачила виринаючі баґнети. Я так певна, що Туссак є в Червонім млинї, немов би єго сама там бачила.

— Коли так, то не маємо нї хвилї до страченя — сказав Саварі. — Коли лиш яке човно є на березї, то він утече до Анґлїї, скоро тілько стемнїє ся. З Червоного млина видко цїлу околицю; отже панна Бернак зовсїм справедливо гадає, що більше число вояків звернуло би єго увагу і приспішило утечу.

— Отже що ви радите? — спитав я.

— Стрітимо ся за годину на полудневій сторонї табору. Ви будете одїті так як тепер; будуть вас уважати за звичайного подорожного. Я пійду до Жерарда і оба в якийсь спосіб переодягнемо ся. Не забудьте ваших пістолєтів, бо Туссак буде як лев боронити ся. Коня для вас приведемо.

В годину пізнїйше пійшов я на означене місце. Заходяче сонце мутно сьвітило на овиді і обливало білі крейдові скали францускогo берега рожевим сьвітлом. Моїх товаришів я не міг добачити. Недалеко від себе увидів я лиш високого селянина в синім каптанї з металевими ґузиками і молодого стрункого паробка. Селянин стояв похилений і сильнїйше притягав сїдло своєму хорошому коневи, а стоячий побіч паробок держав за поводи два конї. Менї сейчас впало в очи, що один з них був незвичайно подібний до того коня, на якім я їхав з Ґробоа до цїсарского табору і аж тоді пізнав я хороші черти лиця хитро усьміхаючого ся паробка і темне лице Саварі'ого під широкими крисами селяньского капелюха.

— Так не будемо звертати уваги на себе — сказав він. — Не держіть ся так просто, Жерар. — Як селянин мусити трохи зґорбити ся. А тепер в дорогу, доки не буде за пізно.

Я перебув в моїм житю досить всїляких пригод; але нї одна з них не дасть ся порівнати з тодїшною нашою їздою. Там, по другій сторонї каналу, видко було сїру смугу анґлїйского побережа і викликував в моїй души спомини єї хороших і спокійних сїл, голос недїльних давонів, білих доріг, будинків з червоної цеглы, гостинниці в Ашфорд оброслої диким виноградом. Цїле моє дотеперішне житє провів я в тім спокійнім окруженю, а тепер сидів тут на молодім, бистрім кони з пістолєтами в кишени, аби взяти участь в арештованю найнебезпечнїйшого заговірника Франциї. Ішло о житє або смерть і цїла моя будучність зависїла від вислїду нашого подвигу. Не дивно отже, що зі всїх небезпечних і тяжких пригод в моїм житю полишив ся менї найвірнїйше спомин тої їзди. В пізнїйшім віцї чоловік стає рівнодушний на всьо у сьвітї, крім власних болів і радостий; лиш молодїж може відчувати приємности сьміливої і небезпечної пригоди.

Вскорі минули ми високорівню Бульонь і поїхали краєм трясависка, якого страхїтя я недавно так добре пізнав. Відтак завернули ми в глубину краю і вскорі побачили на ліво від себе замок Ґробоа. Повернувши під проводом Саварі'ого на право, переїхали ми півперек фиалстої рівнини і побачили нараз перед собою старий вітрак. Темно відбивав ся він від вечірного неба, лиш горішні вікна сьвітили ся як два криваві пятна в проміню заходячого сонця. Недалеко в'їздових воріт стояв віз повний мїхів з житом; кілька кроків дальше пас ся кінь, випряжений з того воза. На одним з горбків побачили ми жіночу стать, що пильно розглядала ся на всї сторони.

— Ось дивіть — сказав Саварі живо. — То єго варта. Отже він рішучо тут. Держім ся дороги, поза горбком; так не побачать нас, аж доки не станемо перед воротами.

(Дальше буде).

— **Про могилу Шевченка** висказує ся П. Кореневский в російскім журналі „Історич. Вестн.“ в начерку „У могили Т. Г. Шевченка“ як слідує:

Звістно, що навіть дикуни папуса до останків небіжчика, хоч би то був звичайнісінький чоловік, відносять ся з глубоким поважанєм і на могилу єго накладають сьвяте „табу“. Ми ж і до великих своїх земляків не вміємо відносити ся по людски. Все житє страждав поет, вивіс і високо підняв народний прапор... А відповідної пошани своїм останкам так і не заробив. Ідуть і їдуть до них — се добре. Але спитайте: чого? Десятки несуть сюди свої наболілі серця, а тисячі — погляньте тільки: напють ся, з пяна вилають ся або виплачуть ся, проспавшись, піднишуть ся в своїм „скудоумии и пошлости“ і знов повертають ся до своїх „обивательских діл“.

Шевченко — гордощі України, і до могили єго треба підходити з більш високими почуванями. Варт було би і могилу єго обставити більш відповідно. Правда, она й так на диво цікава: і кручі високі, і далечінь необмежена, і Дніпро...

Сонце сьвітить тут ніби яснійше звичайного, і небо і зорі ніби зовсім инші... Але все те — дарунки природи. „Діти“-ж сего великого „батька“ мало тут попрацювали: насипали могилу, поставили хрест, зіткали з десяток плахт та рушників, жертвували кілька віночків та розбиту бандуру — от і все. З нашими „пятью свободами“ далі сего трудно, правда, піти. Відомо, на примір, що на сю гору частенько ходить на площу і поліция — вириває з книжки цілі листи з написами, як через щось здають ся їй „непозволительними“, і в убогій сьвітлиці поета робить при сім трус.

Звістно також, з якими трудностями добили ся Українці дозволу поставити у Київі памятник поетови. Вороги сеї ідеї, поки що невиконаної, і тепер ще не склали своєї зброї.

Звістно знов таки, якому немилосерному переслідуваню підпадав довгий час український театр і література. Та й тепер всяка більшменш виразна національна течія стрічає в „сферах“ рішучий опір. Не так давно закрито, на примір, симпатичне українське товариство „Просьвіта“, що лишило помітні сліди в справі духовного виховання народу, який, до речі сказати, через важкі історичні умови став тепер одним з найбільш одсталих народів імперії; трицятимілїоновому народови України, який має свою літературу, свою історию, не дано ще права навчати ся по школах у рідній мові.

При всім тім і при теперішних умовах можна, як нам здаєть ся, оборудувати могилу поета більш відповідно: заснувати там взірцеву школу, музей, бібліотеку або щонебудь в сьому роді. Шевченко — гордощі трудового селянства, і ті високі кручі, над якими витає безсмертний дух єго, не повинні опаскужуватись брудною ногою „обывателя“...

— **Огнева катастрофа на совганці.** В Петербурзі, на совганці удержуваній купцем Щитовом склала ся дня 27 лютого о 6 год. рано страшна катастрофа. Совганка знаходить ся на ріці Неві в самій середині міста. В ночи порядкувало совганку 29 робітників; замітали її і чистили аж до 4 год. рано, а відтак зайшли до лодки, що стояла примерзла впоперек ріки і служила робітникам за помешканє. Змучені полягали спати і небавком заснули. Один із сторожів, що був в кухни на лодці, пустив на землю горіючу нафтову лямпу, а від неї займила ся бензина, що знаходила ся там у великій посудині і від того в одній хвили цїла деревляна лодка станула в полумінї. Лиш 14 робітникам удало ся майже без всякого одіня і босим видобути ся з лодки на під. Прочі робітники хотіли ратувати свої річи і між ними прийшло при виході до кровавої бійки, а тимчасом огонь замкнув їм вихід. Ані одному з них не удало ся вже видобути ся на двір і всї подушили ся в димі. Коли сторожа пожарна остаточно загасила огонь, знайшла вже лиш 15 трупів. Того сторожа, що пустив був горіючу лямпу, знайдено ще живого, але він в дорозі до шпиталю помер. Майже всї трупи мали страшно порозвалювані голови і поломані ребра, з чого показало ся, як страшенна борба завелась була між ними, щоби видобути ся з горіючої лодки.

Господарство, промисл і торговля

— **Розписанє оферт.** В „Ґазеті Львівскій“ оголошує ц. к. Дирекция зелізниць державних розписанє оферт на будову експозитури руху на стациї Дрогобич.

Оферти вносити належить найпізнїйше до 15. марта 1911 до 12 години в полудне.

Загальні і потрібні услівя будови і пляни можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелізниць держ. у Львові, III. поверх, двері ч. 309.

Там можна одержати також формулярі на оферти і приписи що до їх вношеня.

— **Лїцитация.** Дня 7. марта 1911, о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Стрий публична лїцитация невідобраних товарів, як: спіритус, горівка, цукорки, кава, мило, сірники, сьвічки, скіри, машини до шитя, інструменти музичні, меблї, рами, камінє млиньске і т. п.

Телеґрами.

Будапешт 3 марта. Одна з часописий доносить, що пос. Томашевский занедужав; стан здоровля єго єсть, що правда, поважний, але не небезпечний.

Льондон 3 марта. Палата послів о 11 год. в ночи на внесенє премієра ухвалила замкненє дискусиї і пруняла в другім і третім читаню біль в справі вета 368 голосами против 293.

Ріо де Жанейро 3 марта. Часописи доносять о заговорі монархістичнім зверненім против португальскої републики. Часопись „Paiz“ поміщує подобизни довірочних листів, висланих заговірниками до мужів довіря в Лісбонї. В листах тих поручено убити президента міністрів Браґу і инших членів кабінету.

Вашінґтон 3 лютого. Палата репрезентантів відкинула резолюцию, після котрої делеґат на межинародну конференцию мирову мав одержати порученє старати ся о заключенє межинародної умови, вимірено против воен веденних в цїли здобуваня нових територий.

Софія 3 лютого. Після послїдного спису населенє Болгариї числить 4,129.000 жителїв.

Надіслане.

Оповіщене.

Подаю сим до відомости всім інтересованим, що від пять (5) лїт занимаюсь копанєм керниць (студень) з бетоновими рурами. Роботу мою виконую скоро в кождій порі року і для цїлковитого вдоволеня властителя керниці.

Піднимаюсь виконати і вставити рури до керниці до 50 метрової глубини. Рівнож обовязуюсь ся направити і викінчити розпочаті а недокінчені і зіпсовані керниці иншими а не фаховими майстрами. Близших пояснень і інформаций на жаданє подаю устно і письменно.

Іван Лесюк
господар в Ковалївці, п. п. Яблонів коло Коломиї.

— **Подорож довкола землї**, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11 32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.